

הלוות פסח סימן תנז תנז

כיאורים ומוספים

משמעותם של מרכיבים שモתר לתת לו חלה, ומה שכתב המשניב כאן דאין לאחר רשות לרשות (ק'וטר²²), ולענן פשרה בבית, ענן ביזה²³עה סיכון שכח באקווריום פס²⁴.

[עמ"צ ס"ק לא] (לא כגן אברחות²⁵).
 (ט) שכתב (ס"ק ז) שקטן שראה קרי נתמא אפילו אם הוא בן יומו, ורק בסתמא אם לא יודע שראה, חולב שהוא טהור.

[עמ"ב ס"ק לא] (קדילא נמהלה אמרת מאמו²⁶) וכו', שנומגין לבן גודול שפטבל לקרין בפסח²⁷ וכו', מה דנקא בפסח המנחה לתקן²⁸.
 (ט) ואך על פי שהדין הוא שמעלים בהן שנושאת את בכור ומתריהם לאלכול בתורתם חוץ לארץ ובחלתו חוץ לארץ שהן מחרובן. כתוב החוויא (שביעית סי' ה סי' ד) שנוהגים בזעם זהה שאין נוהנים חلت חוץ לארץ אף להן שנושאת את בכור, כיון שאין לנו בית דין מדוקים את הכתמים לעניין נשיאת בכור, שהרי אין לנו בית דין שיפחו על הדברים, וכל כהן עלה לדוכן על פי עצמה, ומושום בכך אין מעלה אותו להרומה. אך, לעניין ברכה על נשיאת בכור ופדיין בכור, כתוב החוויא (שם סי' יב) שאין חשש ומנייה מחמת שאינם מיחוסים, כיון שמדובר דאותיות הכתמים בחוקתם לכל דבר גוראה ברכתיו וזהו ולוחדים.

ולענן מצות יקרתו, להקרים את הכהן לכל דבר קדושה וכבדה, כתוב המג'יא (סי' רא סי' ד) שיתכן שהעתם שעולם אינם נוחרים בויה הוא מבואר כאן, שאין אנו בקיום ביחסו כחונה. אך למשעה, כתוב המשניב שם (ס"ק יט) שלכתהילה והאי צריך להזהר בויה ולוחדים.

(ט) ולהשתתק שתופי מבואות או לעיר עירוב תחומי בחתיבה שהופרשה לשם חלה, כתוב לעיל (ס"ר שפו סי' מו), ובשעדי' שם (ס"ק מ) אפשר, כיון שהוא רואיה לאכילת בהן מעיקר הרין, ועוד, שהגר"א פסק על עיר דבוי חזמי'א שבת שאן נוטנים להכתמים בזמנינו [ולמשעה, נתן הגר"א את ההלכה שהפריש בערב פסח לבחן, במובא במעשה רב (אות Kapf)].

(ט) שם (ס"ק ט) כתוב, שਬואר ימות השנה אין הרבה הלוות, ולען הגנותם מושבים זיהם מלחת חלה, אבל בשurb פסח אופois הרבה מצות ובחולת שmorphים מהן יש כדי חלקה לכל הכתמים, ואם לא יאכלו אתן הכתמים, יוחיקו אותן ותבטה הכתמים, וכך בזמנינו, ורק נהנו בערב פסח לתת את ההלכה לבן.

[עמ"ב ס"ק טו] דאין לאחר רשות לרשות (ק'וטר²²), ולענן פשרה בבית, ענן ביזה²³עה סיכון שכח באקווריום פס²⁴.

(ט) לענן Ashe שיפורישה בביתה ללא יודעת בעלה, מובהר בתוספתא (תרומות פ"א הי') שלבי עיטה אינה נחשבת כמספרישה תרומות ומעשרות שלא מודיעת הבעלים. אלא נחשבת כתורתם ברשות, אך לאחריש משאר התובאה אינה יסלה, וכן כתוב הרמב"ם (פ"ד מהל' תרומות הייב). וכותב החוויא (מעשרות סי' ז סי' ט ר' אחיך) שכן הדין לעניין הפרשת חלה, וכל שכן סי' ז סי' ט ר' אחיך שכן הדין לעניין הפרשת חלה אויה מוצה שעובי בה הנשים (וראה מוחזק ברביה אויה סי' ז סי' ט).

ואף להפריש מהאכל שנאה עברו כל בני הבית, כתוב העורך השלוחן העודי (וורעים סי' סדר סי' ז) שיכולה האשה להפריש, וכן כתוב החוויא (שם) שהקידורה שמבשלת נחשבת כעיטה לעניין זה, וכן דעת הגראי' אלשיב (משפע ארץ תרומות ומעשרות פ"ט העי' ז) שכל האכל העומד לאכילה בביתה נחשב כעיטה לעניין זה, וכיולא להפריש ממנו שלא מודיעת בעלה.

(ט) שם (ס"ג) כתוב הרמ"א בשם התורות הדשין, שמשרתת שבביתה כוללה להפריש חלה ולא רשות, משומש שרגילה בעלת הבית לתת לה רשות להפריש, וכן פסק העי' שם (ס"ק ב). מאידך, הש"ך שם (ס"ק ה) כתוב בשם הב"ח שאין המשרתת יכול להפריש, והוסיף שאף בדיעם אם הפריש אב הפריש על עיל העיטה לחזר ולהפריש, אך אם הפרשו מועליה וצריך בעל העיטה לחזר ולהפריש, האב שrang ר' רג'ג סי' ח) שלא נאמר דין זבץ' אלא בשם זבצה אויה דבר, אך כאן בעלת הבית עצירה לחזר ולהפריש. וכן כתוב הערך השלחן שם (ס"ז) לגבי משרתת, שבדיעבד חלה הפרשתה אף לדעת דשיך.

ואם העיטה ותקלקל עד שתבוא בעלה הבית ותפריש, כתוב הש"ך (שב) בשם התורות הרשות שומר גם למי שאינו משרתת להפריש חלה עללאו מכך לאפוא את העיטה), מפני שזכין לאדם שלא פניר. והקשה על דבריו הקוצות החושן (ס"ר רג'ג סי' ח) לא נאמר דין זבץ' אלא בשם זבצה אויה דבר, אך כאן אין בעל העיטה מקבל כלום, וכן בתב שלא יפריש האחר חלה, אלא יאפה את העיטה בורי שלא תקלקל, וכשבאו הבעלים יפריש מנמה חלה. אך החוויא כתוב (ויז' סי' קצט סי' א), שכן שלל וידי החרפה מתנעים את העיטה מקלקל, נחשב הדבר כיוזן לאדם, יוכל האחר להפריש מנמה חלה, וכן שמוטר גם להמונין ולהפריש לאחר האפאה, מ"מ זכות היה לנעלת הבית שיפרשו חלה מן העיטה לפני שנאפית, בעקב מוצאה.

[עמ"ב ס"ק יח]

לקרור שם חלה בעודה עפה ולעטילה לזרזון²⁹.

(ט) ולענן מוקפה שחונה בו עיטה בפסח, כתוב בשווי אגרות משה (אורח חי' סי' ט) שיש להסתפק אם הקור שבו מונע את העיטה מלוחמיין, או שדבר קר שאינו מים אליו מונע החמצה, ולפיכך יש להחמיר בו לעין איסור דאריותא, בגין שהshitת חמץ בפסח ואכילהו. אך באיסור דורבן, בגין חמץ שעבר עליו הפסח, אין להקל אלא במקרים הפסר גדול.

[עמ"ב ס"ק כ]

ჭוחות מבן פושע שניות ביום א' חד שיאינו מטהא בקרוי³⁰.

(ט) ובן תשע ומעלה, שידוע שעדרין לא ראה קרי, כתוב הגראי' קיבטקי (דרך אמונה פ"ה מבכוורים סי' פ' וצדיל ס"ק גנ)

מילואים

חלבות פסח סימן תנז

המשך מעמוד 108

(22) אמנים הפרשת חלה מהמצות בערב שבת בין השימושות בשערם פסח חל בשבת, כתוב לעיל (ס"י רסא ס"ק ד) שמותרת, בין שאינו יכול להשאיר מכל מכח מען.

ומצות שאפשר להשאיר מהן מעט מפני שכבר ניחבו, בגין חפפותות וקינקלוקין, כתוב בשיטת אגדות משה (שם) שככל לא יכול מהן עד שישאר מעט יותר משיעור העשרה הכו קטנה שהיתה לו, ולאחר יום טוב יפריש חלה מהמעש שנשאר, אך אם אכן קטנים מהמצות לפט פשת, לא ואכל מהמצות שנידוחה, שמא על ידי כך יוננו את העשה שהחיה הקטנים לאכול ממנה בלבד שהפרשה ממנה חלה.

(23) ואיך שאותן חתיבות שכבר אבל לכוארה מעולם לא העטרפו עם החותיבה שמנה מפורש, שהרי אין מפרש מכל חותיבה, ביאר הגראיין אויערבך (הילכות שלמה פסח פ"ט דבר הלכה אות ז) שמדובר שחותיבות החתייבו על ידי צירוף כל, וכך על פי כן צריך להניח החותיבה מכל מכח ולצערין, בין שנאפו בפני עצמן.

(24) אמנים ליקון (ס"י תקו ס"ק כ) כתוב, שוש אוטרים לאפות לחות בכישור, מיפוי שייחוב החלה הוא ריק ביצורו העיטה והמחובית בחלה שנילחה מערב יום טוב, ואם כן בראה הוא במפריש חלה מעיש שnilחה בערב יום טוב. ובtbody (שב, ובשעה"ץ שם ס"ק מג), מי שבחח לחפה חלה וריצה לאכול מהמלחם ביום טוב שני, כתוב בשיטת אגדות משה (אויה חז"י צ) שתקתו זו היא שיפריש חלה ביום הראשון ווינה שאמ הוא חול ולא קורש הפרשו הדרשה, ואם נישית ביום טוב שני.

(25) ומה שמותר לו לאפות ביום טוב, כתוב ליקון (שם ס"ק טה) שהוא חוקא באופן שערן את הלחים הזור, או באופן שרוצה לאכול פת חמפה.

אכן לאפות לכתילה ביום טוב, כתוב ליקון (ס"י תנז ס"ק ד) שלא כדאי, מפני כמה קלקולים ישיכלים לקורת, ובפרט מוצאות, שהמודקרים נוגאות שלא לאפותו אלא לפני גפת, כדי שם יתעורר מחה חמן בתוך המצתות יתבען בהן, שאליו בתוך הפסח אין ביטול לחמן.

(26) ואם נוכר בין המשמשות, כתוב לעיל (ס"י רסא ס"ק ד) שבחלות חוץ לארץ שיש לו תקופה שעיאל ישירות, אסור לפסח בלילה ארץ ישראלי שאלן לו תקופה, כתבו הפטיג' (שם א"א ס"ק ב) והמחזיה'יש (שם ס"ק ב) שגם לו מוה לאכול מלבד מוצות אל, יכול להפריש מהן בלילה ארץ ישראלי, והסוף המשניב שם, שגם חל ערב פשת בשכחה ונוכר בערב המשמשות. והסוף המשניב שם, יכול להפריש מהן בלילה ארץ ישראלי, מין שם לא יפריש אי אפשר לשונו מכל מכח ומכח.

אם נוכר בין המשמשות אפילו קובלן עליהן את השבת, כתוב שם (ס"ק כה) שאסור לעישות בין המשמשות אפילו איסור שבות.

[שעה"ץ ס"ק יג]

דמאי אף הוא נק קaza להתחלה¹⁸¹).

(18) והפרשה שאינה מעיקר הדין אלא רק מהחומרה, בגין מאכלים שיש עליהם השמה מוסכמת, רשות החזיר (האוראל שטינמן מורה גלון קבג עמי קבג) והינוייש אלישיב משפטו איש תרומות ומועשרות פיריב ס"ק ח שאין ציריך שהפרשה תהיה מן המקף, וכן להפרשה גם מהביבלות סברות, וכן דעת הגרשייז אויערבך (וראה שיב' פ"א העי קא, ורמב"ם פ"ז מהל' בדורות היין).

[משניב ס"ק י]

אסור לנפרק חלה ביום-טوب¹⁸² וככו, על ספק שיפריש מפקע בחול המעד קעט לשם חלה¹⁸³ ולשרפה¹⁸⁴ וככו, ציריך לשיר מבן מכח וקaza מעת¹⁸⁵ וככו, ניקח תלה מן תמייה אחות¹⁸⁶ וככו, פ"ל שליש נאקה עשה קטנה פחה מפשנור¹⁸⁷ ביום-טוב¹⁸⁸ וככו, הלווחה כל שקהoper קעם לילך, יפריש פך חלה¹⁸⁹.

(19) ובטעם הדבר שאסור להפריש חלה מושטה בו בית טוב, כתוב לקמן (ס"י תקו ס"ק י) שבפרשו ה הוא נאה במקמן או במקדים. והוספה, שאם לא חל דרבב החלה אלא ביום טוב, לא גוון רבנן על החרשה, שבין שומר להכחה ללווש להולא, ההירור גם לחקן את העישה. מי שבחח לחפה חלה וריצה לאכול מהמלחם ביום טוב שני, כתוב בשיטת אגדות משה (אויה חז"י צ) שתקתו זו היא שיפריש חלה ביום הראשון ווינה שאמ הוא חול ולא קורש הפרשו הדרשה, ואם נישית ביום טוב שני.

(20) ואין לסמן על תקנה זו אלא לבני חלה חוץ לארץ, שהקלו בה בדבר זה [כמماiar לשליל (ס"ק ו)], אך לבני הולת ארץ ישראלי, כתוב לקמן (ס"י תקו ס"ק כ) לעניין עיטה שנילחה בערב יום טוב, שאין לה תקנה שכטב כאן בחמש דבוריו [ואם אינו יכול לעשות עיטה זו, ראה מה שבתנו שם (ס"ק כה)] והוספיק בשעה"ץ שם (ס"ק ל) שבקין שאין לעיטה אלא אם כן יLOSE UNOD עיטה ביום טוב ו/or פריש ממנה על שתודה, וכמו שכטב כאן בחמש דבוריו [ואם אינו יכול לעשות עיטה זו, ראה מה שבתנו שם (ס"ק כה)] והוספיק בשעה"ץ שם (ס"ק ל) שבקין שאין לעיטה זו תקנה, דינה במצועה ואסור לסתלול אותה (וראה מה שבתנו שם (ס"ק כה)]. ובקון שבמנינו בטלנו טמא מותים, וסחם הלה הוכחה לקל טמאה מהמתה הנמא שיש בה, יש לשורפה, מבואר בש�ע (וירד ס"י שלא ס"יט) לעניין תרומה טמאה. וביען מה שנוהגים להקל בזמנינו שלא לשורף ולהלה, ראה מה שבתנו על השעה"ץ שם.

חלבות פסח סימן תנז תנז

המשך מעמוד נה

(2) ולבי מכח שנשארה מפסח של שנה שעברה, כתוב בשווית מהרשיט (חזי ס"י בט) שאם שמר עליה מהחין במשער ימות השנה, מותר לצאת בה זו חובה, והוסיף, שציריך לבדוקה היבט אם אין בה 'AMILBI'IN' [מפני תולעים קטנים המcauseים בלחם יין].

[שעה"ץ ס"ק ב]

לא פ"ח¹⁹⁰.

(3) שכטב על פי היירושלמי (פסחים פ"ב ה"ד), שמנאה שנאפתה שלושים יות קודם הפסח, מדרבנן אין ימצא בהם יידי חובה, בשם שמיעית לגבי

היה קרב התמיה, מייב ערבית פסה נהגו להחפטל דוקא מנחה גדולה, שחרוי עשיית המטה היא בוגר קרבן הפסח ותפלת מנחה היא בוגר קרבן החמייה, לפיק מקודמים את תפלת המנחה לעשיית המטה כשם שקרמן תמיד והוקדם לקרבן הפסח. וראה שער תשובה (ס"ק א) שהכיא טעם נוספים לדבר.

עד היביא הכהן החזיר (ס"ק ט) בשם החזיר (מורדה באבעע ס"י ז) אותן רה, שבשעת עשיית המטה ערבית פסה נחאג לשורר את ההלל, וכבר לשירות ההלל בשעת קרבן הפסח.

מילואים

הלוות פסח סימן תנח תנת

המשך מעמוד קודם

המשניב שם (פרק ד), שמה שעריך להדרש בה דבר הווא רק מזחה לבתוחילה ואינו פוטל בדיעבד, וכן הבהיר בשיער' שם, מה מה שהבשיר סוכה שעשהה בתחלת השמה לשחן.

סוכה שגעשה שלושים יומם קודם החג, שמדרין ציריך לחוש בה דבר [כמוכא בשיער' ליקמן (פי' תרלו סי'א)], אם כן מזחה באופן זה הרודה פסולת, שכן אין בה אפשרות של חידוש דבר. [אכן, גם סוכה כתוב

הלוות פסח סימן תנח תנת

המשך מעמוד 110

סימן תנת

מקום וסדר לישת המצות

[משניב ס"ק א]

וק' שהוא קרוב אל הפסח אין [=תוחן] וכו', וכן במקומות הצלב¹²) (וזחיף החוק יעקב שם לבאת שאך על פי שאמר השערע ללוט קרוב לפה התנור מזכמת חומרה שנונה גנור שוחומו מרובה ומהבם גם בקרוב אילו מה שכן אין המשמש שאינה מחייבת אלא במקומות שעיליהם היא וזרחת, אבל לא בקרוב אליה.

(2) וגם פורס זורעים להן מפני העשמי, כתוב הקפ' החיים (פרק ב) שמותר לולש אפיקול באמצעה של חצץ, מקום שהשמש זורחת.

[משניב ס"ק ב]

כל [=בחלון] וחותם בנדיג [=טשען אסורי] וכו', שאין [=להזכיר בזיה] וכו', בשעה שעשוי מניה¹³). (3) ולולש ליד החלון קרוב למקום שהשמש זורחת, כתוב החוק יעקב (פרק ג) שמוות, אולט האיר (פרק ג) כתוב שלפי מה שהחמיר לגבי לישת תחת הורקע קרוב למקום שהשמש זורחת (הובא בזין וזה לעיל (פרק ג). גם כאן יש להזכיר.

(4) ואף עלעין מים שלטי, שעריך לכסתות כשלולים תחת אוור הורקע כדי שלא יהת מחרומו המשמש [במבחן ברמיה באן], ולעליל (פרק ג) שאם מולייכם בבלוי וכובית לא מועליל לכסתות את הכלוי ריק מלמעלה. אלא צריך לנכשות גם את הזוננות, בין שנות המשמש ערבך ערום ופיטה והובכת, באור החוק יעקב (בזין ס"ק ד) שאין טאן החממה מבעריה דרך זוכבתית (ולמן מותר לולש בשחלון זוכבתית בגדה). מים שמה הורבר לגבי מים בכל זוכבתית, שעל ידי זוגותם הוכבתית הם מוחממים יותר.

(5) ובשעה שאין המשמש מזהר, משמעות דבריו שלא נאג' לכסתות את החלונות, ואיפלו אם הוא יום המעון. ובטעם הדבר שלא המשונן לכסתות את החלונות. אך שבtab השערע שיטם המשונן בולו שםש, יתכן לומר שאף שאין הוכבתית מפסקה בפני חום החמש, הינו רק חום והמשמש של זום המעון, אכן מועילה חיצנת הוכבתית. ומה שלא אלא לולש בভיה כנוד חלק הפתוח גם בשайн שיטם, שחששו שמא יוזה מעונק ולא יישמו לב לcker, יתכן לבאר שזרחת המשמש ניכרת יותר, ובין מה שכח המשניב להלן (פרק ה) לענן לישת תחת הורקע שלא ביום המשען, שמרניותם כשבאים ענים ומיכסים את המשמש (הගרישב וולגנברג).

שאין מנהג המקום להחמיר בדבר, שאם לא כן לא מועלם התרת נדרים. וכן דעת הנרש"י אויערכ' (הילכות שלמה פסח פיד סי'ט) ודבר הולכה שם אותן לא הותיק, שבב ואופן שמעוילה התרת מדרים אין לו לשנות את המנהג אלא במקום צורך חשוב לפני ראות עני המורה.

ולשותות מעה בפסח כדי לאכלה לאחר הפסח [לנהגים איסיט אכילת שרוחין] כתוב בשורת שבט הליי (ח'ח סי' קכג' אות ח) שאף על פי שנראה שבודאי לא נהנו איסור דבר לחשחות מעה שיריה בבית. מים אין זה נתקן להעתיק בפסח בדרך האסור אצלם באנלה.

(3) והתבואר שב, שעל כל פנים באופן שורה את המצה ומיד נורנה לתוך פיה אין להחמיר בדבר, שהרין אין עבר שיעור ימץ הראוי להחמיר.

ולגבי שיריה בימי פירוזה [שאינט מוחמיצים, כמבואר בשיער' ליקמן ס"ר תשכ' סי' א], כתוב חשות הרב (שוויט סי' ה) שאין להחמיר כלל. מאידך, הסמא דחיי (ס"ר יונ סי' כה), שהחמיר שללא לשורות במני פירות וטא עליז ברכה, וטעם הורבר כתוב על פי דברי הפמיג' (ס"ר תשכ' מסב' סי' קכג' בא ד'יה אמר הוכתב אותן א) שון לבי מיצה תחונה המעוברת במני פירות, שיתכן שעל ידי מו' הפירות מהעורר בח המים שבמעה, הור התבואר בשיער' ליקמן (ס"ר חסב סי' ב) שמים עם מי פירות ממהרים להחמיר. וראיה בבחיל' ליקמן (שם ד'יה א'ין) שהביא מחלוקת אחרים לענן מי פירוזה שנפלול על חומים ונחיבש, האם אסור לולש מצות מהרים אלל, שיש שבררשמי הלישה במיט ומוי פירות, אתכח מי הפירות שביעיטה, וכן חשב הדבר כלשהב מיט ומוי פירות, שם מ מהרץ להחמיר. וכן הובא בשם הגורי קרבסקי (ארכות ובנו חיב' עמי נ) שהנוגאים להחמיר במצה שיריה, נהוגים כך גם לגבי שיריה במני פירות.

ולגבי טעב של מיצה שיריה הבלתי בכלים, דעת הגראיין קרלץ (חוות שני פסח פיריב סי' יב) שנגאו איסור גם בזיה.

(4) כמו שהתבואר בשיער' לעיל (ס"ר תננו סי' ב), רעם התבואר האופן הראוי של הפרשת הלה לשל עיטה ביום טוב.

(5) כמו שהחמיר בשיער' ליקמן (ס"ר תננו סי' א), שבioms טוב אסור למוריד קמח כדי לולש.

וכן למוריד ביום טוב עיטה כדי להימנע מהאיסור לולש בפסח עיטה הגרולח משיעור חלה והחמיר בשיער' לעיל (ס"ר תננו סי' א). כתוב השוע' לעיל (שם סי' קכג' שיש סוברים שאיסור לעשות כ).

(6) והתבואר ברמיה לאקמן (ס"ר תנת סי') מה הם האונינים שבחט מותר להחוץ ביום טוב את כל העיטה על מנת שלא ישאר בעק דרבך שם ובטא ליזדי חימוץ.

הלכות פסח סימן תנז' תנח

תנח מזוּה ללוֹשׁ הַמְצָה בֶּעָרֶב פֶּסֶחׁ, וּבָוֹ סְעִיף אֶחָד:

א. (א) אֲנוֹתָגִים שֶׁלֹּא לְלוֹשׁ (ב) מֵצַת מַצּוֹה בַּעֲרֵב פֶּסַח (ג) עַד אַחֲר

שער תשובה

בקה כשלוער וראכ' בעיר'ת לא קנה סיב' קומלה כל אלא זדרו'ת ע"י צורו' נומח'יב', ודאי זיקיריש מוקה' פויט': (ב) לא זקרא. אלא פערקאה קויין' בל'א, פעריל. ג'יל דלאק' רקפא לאלא פערקעלן קורא זה שם, אכל באמר עיפוי' שקורא לה שם לית'ין ביה, דאיין לו רשות לתוט', מא'': (1) לאט'ותה. שקי' איטה ראותה לאכלה: (1) לשרכ'ה. שאין שורפין גודשים בז'יט'. שאין שורפין גודשים בז'יט'. שאין שורפין גודשים בז'יט'. זוכחה קעט בחרת טעה'הקסין, ע"ש. ותהי' פהרי בפעריטו. וכבריה' קיטס: ומתקפקין קעט נויליפט. וען' ייד פינן ול', ע"ש': (5) קטען. פחוות לט' שניות, ר'ם, מתר'יו. וכטב המ'א: פ' זאמרטין מאנטקע לא ראות קרי, אכל אי צענין דרואה קרי אפלוא הואה באנ'יזום האט פטא לאקער, עבל'. ואשתטטיכא לה טוגאג דש'יס ר'פ' בנעת טהרים וזרקבי'ס לזריא פרע אבותה הטעמאות דקוחות תפון ט אפלוא שכט אצל אשא והאה קרי איננו קטפהאה, ח'': (2) שאלבל.

ויל' זאמ' זאה אוח'יב' מים קולקיטים או עכירות', טמא, לבן יאלל פָּךְ אוח'ר חטב'היל' ולא ניטל פיט' ביגניטים, וען' סימן תרו, ט'יא': (ו') כתן. שאין פערקון אוותו בלחן וראי' קידלאן נוחחלן, ר'ש'ל ואנ'חר'יל. ערך' קש'יך' ייד סימן שכט שטבת שפוך נונקען להן לבלה'ן קעטן, משא'יכ' בבל' השעה, עט'מ'א העטעם. ובמדריכות אלה ראיינו' קולג' לאלו' קומלה' קומלה' קומלה' קומלה' ע'ע'פ' או בחריה', ובויט' איטו' קורא טס עד אוח'ר אנט'ה פ'הא' פ'הא' בונ'ר בונ'ר, ח'': (3) פחוות. וכטב המ'א: (4) פחוות. וורי' לא לוש' קעל, ואם;

לוש' עוד עעה פחה מפערקון של' לחש' פט'א יאנט'וף אה'כ' בבל' אווד זיבוא לדי' חיאוב ראלט' טבל, ע'ע'. והה'י' חטב': והחשא' רוחקה' סרא, ע'ע':

פָּאָר הַיְטָבָה

בקה כשלוער וראכ' בעיר'ת לא קנה סיב' קומלה כל אלא זדרו'ת ע"י צורו' נומח'יב', ודאי זיקיריש מוקה' פויט': (ב) לא זקרא. אלא פערקאה קויין' בל'א, פעריל. ג'יל דלאק' רקפא לאלא פערקעלן קורא זה שם, אכל באמר עיפוי' שקורא לה שם לית'ין ביה, דאיין לו רשות לתוט', מא'': (1) לאט'ותה. שקי' איטה ראותה לאכלה: (1) לשרכ'ה. שאין שורפין גודשים בז'יט'. שאין שורפין גודשים בז'יט'. שאין שורפין גודשים בז'יט'. זוכחה קעט בחרת טעה'הקסין, ע"ש. ותהי' פהרי בפער'יטו. וכבריה' קיטס: ומתקפקין קעט ותליך. וען' ייד פינן ול', ע"ש': (5) קטען. פחוות לט' שניות, ר'ם, מתר'יו. וכטב המ'א: פ' זאמרטין מאק'ה לא ראות קרי, אכל אי צענין דרואה קרי אפלוא הואה באנ'יזום האט פטא לאק'הו, עבל'. ואשתטט'יתא לה טוגאג דש'יס ר'פ' בונת טהרים וזרק'ב'ים לזריא פרק ה מתקנות אבותה הטעמה דקוחות תפון ט אפלוא שכב אצל אשא והאה קרי איננו קטפהה, ח'': (2) שאל'ל.

ויל' זאמ' זאה אוח'יב' מים קולקיטים או עכירות', טפא, לבן יאלך פה' אחר חרט'ב'יל' ולא ניטל פיט' ביגנטס, וען' סיון טרו, ט'יא': (ו') בטן. שאין פמייקן אוותו בלחן' וראי' קדלאן נחחל', ר'ש'ל ואק'ה'יל. ערך' קש'יך' ייד סימן שכט' שטבת' שטב'ה נונק'ין להן לבלע'ן קעטן, משא'יכ' בבל' השעה, עטמא' העטם. ובמגידיות אלה ראיינו' קבע' לג'לו'ל' עט'ה' קעט'ה' קעט'ה' קעט'ה' או בחריה', ובויט' איטו' קורא שם עד אחר אפוקה פעה'ה ר'יינר' בונ', ח'': (3) פחולות. וכטב המ'א: (4) פחולות. ותהי' חטב': והשען רוחקה סרא, ע"ש:

ולש' עוד עעה' פה' חותה מפצע'ור של' לחש' פט' בא'כ' בבל' אוד' זיבוא לדי' חיאוב' ר'אל'ט' טבל, ע'ש. ותהי' חטב': והשען רוחקה סרא, ע"ש:

משנה ברורה

(ל') שאינו מפהמא בקריר³⁰, (ל') וגם מון קפסט לא ראה יפה בזין שהיא פוחות מבן פשע, או גדול שובל לקרין, רשי לאככל חلت וחוזה-לאן. כמו שכתב בירוחה-דעה ספין שכבר, לפניו שבב קומיה ר' אדם יש פון גען ובי', ראי שקווא לה שם סלה ושאי לאופת אך ביז'וטוב שערני ראייה לאכילה: (ב') או גדול שובל לקרין. רוזה לומר, א-על-פי' (ל') שלא העריב שקסו. (ל') וטוב לנו ר' דער שאכאל מך אחר טבלתו ולא טיל פום בין סיבילה לאכילה, שפא בטיל מיט קלוקים או עכורים שיזש בון שיש קרי ונאה אסרו לאככל צלה זו עד שע-שיפור ווילל. (כ') שאין שיש קרי ונאה אסרו לאככל צלה זו עד שע-שיפור ווילל. (כ') שאין מאכליין וכו'. שאין פוקרים אוחז בקון ודי, ורלא נטוללה מאכליין וכו'. שאין פוקרים אוחז בקון ודי, ורלא נטוללה דגוניגן לאקון או גדרול שובל לקרו נער' בו'יד סימן שכבר אונת דגוניגן לאקון או גדרול שובל לקרו נער' בו'יד סימן שכבר אונת [ט], וכטב דפרידנ-מזרים: ומכל קוקום לדינא, דעת קרב כדעה קראשנה ובדריניגנוויש בשאריה מאקומות שנטוינן לבון גדרול שובל לקרין בפחס³¹. ועין קמגן-א-קרכט שפחים טעם ליה דוקא בפחס המנג בע-פחס³². ועין קמגן-א-קרכט שפחים טעם ליה דוקא בפחס המנג לע-פחס³³: (כ') ביז'וטוב. של פחס. ובבאדר הא-הער' מאפקק על זה: (א') נוגדים וכו'. משען דאיין, אלא מנא, והאנגע נגען גענער (ה) קשיט וראקען אכילת פאה לא-רבנן פאה, ובביב: "וונבע-פחס לה' אל-היך וגוי", "שבעה ניטים האכל עלי' מזות וגוי", ואמלען, בכמו שעשינות הפסה דעה אחר שיש בן עשינה פאות של מזגה אמר ששל שענותי, אבל מעצם קידון הוביח הטעקים דאן לחיש לה, רעדק העש גאנדר לא-גען אכילת פאה במללה קראשנה, שעיא גהיר לאככל פחס לה' אל-היך וגוי, אבל לא-רבנן פאה לא-רבנן ביטון קדם חזות במו ופחס מה שואה לא-אככל עד חזות, וככבר לא-רבנן ביטון הען, אבל לא-לבנן עשית המצת, ועל-כון בדיעבד אם אפה פמא קדם שע (ב) ואפלו ודען או שמי תרעשים קדם פחס³⁴ וועשן לא-שם מצת, פשר: (ב') מצת מזעה. הנה בדריך לו? לצאת זיין חותמי (א) ב-שניא כלות קראשנין, אבל שאר פאנזין אין נוגאנן לנו ר' בז'ה: (ג) עד מוב ומקרין, בנון בון גען פוחות בגין טען שנין רום אחר

שער הצעיר

(ב) מנגנונים-אקרים: (כ) פשוט; (כ') ארכונט; (כ'') גלקרא: (כ'') ביטויוף קטע קוראש: (כ'') קו-זעקה ושיא. לא קאנ-זעקה: (כ'') אקרתיה:

הלבות פסח סימן תנח תנט

(ט) (ט) (ד) שיש פצעות, שהו איזמן סגירתה גורבן פשח. ובכך ייד שקל להיות בפשתת (ה) בלאין בערבי-שבת
 (ט) אחר שיש פצעות:

הנתן מקומ וסדר לישת המזות, וכן ר' סעיפים:

א אין לשין (א) במקומות (ה) (ב) ה שימוש, *ביבום המען (ג) אסור (ג) מחת כל אויר קראיע.

פאר היטוב

(6) ה-שְׁמָמֶשׁ. אבל שלא במקום ה-שְׁמָמֶשׁ מטר רלא חישון שפַּא גִּנְוֵי אַעֲזֹן, בין שהוא במקומות משלו מטה אויר קְרַבְתִּי ותאי נְגַדֵּשׁ בְּשָׁמָמֶשׁ. ומברא פְּשָׁסֶס ובספקם דל' שאינו נתקרב אל שטח פְּשָׁס וק' שהוא קרוב אל השטח אין להשׁן, אבל זטמי לארוכו לפני ה-הַפְּנִימָה שְׁמָמֶשׁ. ופחות ובריה-הַלְּרָה שְׁמָמֶשׁ נְגַדֵּשׁ בְּפִים פְּלִינְזָן. ולא להפיק בו ביצים, או לפתח תולעת ותוללות עד שיעריה חותם: (5) אָסָר. אין מרבה, ופחות ובריה-הַלְּרָה שְׁמָמֶשׁ קתדר אַרְבָּעָה פְּלִינְזָן. ומן צַד של ה-לְּקָנָן או ורחק מן ה-תולע בק' נְגַדֵּשׁ לא' לש' קְרַבְתִּי דכ' ב' ב-ת' ב-ת' או ב-ל' המען אַר ב-דְּרַכְבָּר אָסָר, וכן ס' ח'': (6) ה-תולע. ימן צַד של ה-לְּקָנָן או ורחוק מן ה-תולע בק' נְגַדֵּשׁ לו'ה' אַל מקומ סְלִישָׁה כֶּר, ח'': (7) ה-תולע. אבל אם ה-תולע פְּרוּם, אף אם הוא של וכובית פרוך סתם תלוניות אַפְּה' מטר לו'ה' נְגַדֵּשׁ, ח'': ע'':

משנה ברורה

לומר, דלא כהעתקהין לאחפת בלביל יומ-טוב, וככעל בסוף עסיר-קען ד': (א) אמר ששה שעות. זכר (ב) לשאר שנים:

א (א) במקום וכו'. שהעתק מעתם נעה וקרוב להעתקין. ורעת חיק-עקב, שככל שהוא מחרב לולש בעקבים הנטיש וק' שהיא ארכוב אל העתקען בח' (א), אבל דעתה כמה אחרונות (ה) להעתקין בס' בעה, אזן מטר ר' במקום קאל' (ב) הטעמן. ואפלו בתוך הטעמן, (ג) כל שעלה לון פהומה גאנד האחסן אסורה (ג). והכי ישסלאן איזו שחתון. ורק שעלה ענשנער זונר ומוכית המלונות, סבב בזוק-עקב שאין להעתקין בזזה^(ד), אבל כפה אחרונות (ג) חולקים עליו בזזה, שהחטה מעביר גם רעה לאוביכית, בגין נהגי (ה) לנטות החלונות בקדיגין בשעה שהחטש מזוריין: (ג) פתת כל אירור וכו'. רוזעה ליטר, אפלו בער, פה עקלום, פה עקלום ז' העת צל הוא אין בי מהה: (ד) מושום דיומא וכו'. שטבע ברמה או להזכיר ברמה בכל מקומות. ומיהה, כל זה ביטום, אבל בברך-העקבות אין להעתק' לה' שעה

שער הצעין

(2) **הבראה:** (א) אלה נבה וגאנטר-פודבי ופרידגנדים; (ב) פרירקנדים וטירילאך; (ג) חקיינוף חמפרד-משה וטירילאך; (ד) חקיינוף וטירילאך;

110 בָּאָר הַגּוֹלָה

ב שם קשם אכני
ב קָרְאֵל שׁוֹמֵן
ב כְּנַעֲקִים פְּשָׁוֶרֶת
ב רְפֵד קְדֻמָּה שְׁאָמָן
ב יְשָׁשָׁח דְּמַנְּחָה וְבְּכָלָל
ב קְטַמְתָּן אַסְדָּה

**א צימרא דראא
ב טהרים בית ב יומא
ג גיטין**

שערית תשובה

[ב] **שש פעולות.** עמהן, ו[ג] ברא"י שמתוקףנים כתבו ששים סדרם שבע ועשרה. וכן הוא בטולו רוחט וכוכב, והוא בפז לבן למתקין עד ד' יפההן. עין גתוקין ירין תנש וקאה. ו[ד] שיש שפכט: ראיין טודזחים לחתול מלחה קוטש אששת ספכט און דרבנן פשונה פלישון לדעתה קרכוביס שלוי להחטפל לפולחה מטהה גדרולה, בע"ס סי' מונפללים קוטש אששת ספכט. ע"ש:ungen לא נמי קמי אף כרכוביקום, ולפי שארכבי פושט שטמ בפיזים קברוי אמר גשילן הצעות און קוטש שקהן קל גם און גוחש אששנדו פאשיה יונור ווינשיך ייד זיליה מושם קוויזוין סן קאנטינ מאזוז עלי"ב, וגם לפ"ז בפער לאיל קיטון רעל וב' פשעו קורין לר' בהריגן לאא לאטש שפא ואנטע, ע"ש:

באנר הלכה

* וביום קמץ וכיו'. עין חמודש מחרים הלהוא בשם רחוב¹ ווזוא כהווא ענן גמור, אבל בצלצאנים עוקרים ושבין. בעם נגליין ופעם נקסין, אין בוך כלום, וכן נשעה מטהה ובן עקר. עד אין לשונו, וזה הבהיר הפוי קושך דרביה קומפני אל בו שם מזא חותם ומיחס, אפשר דכל זה מעקר דינא ושי' שאלות לפי מנגנון שהביא בהז'ה בקומה, מזחוחיס, ועל-כן אופץ מקרים ברי' שיבטטל קוממן². ובמאמער-עריך זולת קצת שנדרין בוה לשלש ולאסות אמר שעש המזות שייזיאן ברכ' מצדד כהה'ך זאמר של' ומתחזה זוקא), אקען במאן-אברהם יבא אל מוכחה בפואר קער'א. ודע, דמצד סרין מטר לאפורה מבה בפסח, אף בחוקים יבטטל, מה פאיין בן בפסח אפורו במלשון. פשות דילשנאנע זונע אנטון ומקר אס-דרך באשל הטענות בפסח, דאן חמוץ אפר אפפה. והע אנטון מיחשש טנא נשאר קצת קמח בתוך המזות מובנים שלא נלוע יפה איי לחש ליה, דאתה קמי לא מהקנוינו, וכברט בימינו שוניה איזוטה³, עין ששהאריך גראז⁴). תברור היפויקם: קאופה בليل וום שנן; פירוז, אם אפיה מקבעוד יומ, בליל ואשון יכול לוטר אלל קניין יומן יאנעם ליל שני. ובchein האפערום ולכלהה אין גרא לאפורה במירית קמץ⁵) וביחיעת כלים⁶, ושלא יישנו מהמיינוקן, ושלא יבוא

לומר, דילא בקהנַחֲמִירין לאָפֹת בְּלִיל זומַטּוֹן, וּבְכֵל בְּסֻרָּן
א (א) בַּמְקוּם וּבָכוּ. שֶׁהַשְׂמֵשׁ מִקְפָּמָן הַעֲשָׂה וּקְרוּב לְהַחְמִיר. וּדְבַר
 קְרוּב אֶל הַעֲשָׂה אָן לְחַשְׁבָּן¹⁵, אֶבְלָן דְּבַר כִּמָּה אַחֲרִינִים (6) לְהַחְמִיר
 (ב) כָּל שְׁמַלְוֹן פְּרוֹתָן גְּנַזְבָּשׁ הַשְׂמֵשׁ אַסְטוֹרִים¹⁶. הַכִּיִּישׁ שְׁמַלְוֹן אִינוֹ תְּחִתָּה. וּבְ
 בָּזָה¹⁷, אֶבְלָן כְּפָה אַחֲרִינִים (ג) חֹולְקִים עַלְיוֹן בָּזָה, שְׁמַקְמָה טְבַעַר נָסָם
 מִזְרָחִים¹⁸: (ג) תְּחִתָּה כָּל אַיְירָן וּכְכָ. רַוְצָה לִימָר, אַפְלוֹן בְּנַקְיִים שְׁאַל
 (ד) מִשּׁוּם דִּוּמָאָן וּכְכָ. שְׁבַעַת הַמְּמָה אוֹ לְבִגְבּוּרָה חַמְּפָה בְּכָל מְקוּם. וּבָ

הלו^תות פסח סימן תנח תנט

ביאורים ומוספיים

(10) שבאופן שידוע שיש בתוך המצה כמה שאינו נילוש יפה, כתוב לפחות (ס"י תנג ס"ק ח) שאינו מועיל מה שנקלה בתנור להחישתו כאשר רבר אפי שאנן חימוץ אחריו, שכן שהמצה מפסקת בין הקמח לבין האור, והוא אין גבלה כראוי.

אופין טסף בבדיאור דעת המהמיר לאסור שרואה, כתוב השו"ע הרב (שוו"ת סי' ז) שגם שזבונינו ממהרים מאר בלישת המצות, מעריך מאד שנשאך קמח על גבי המצה, יש לחוש לדעות שאסור לבשל קמח קלי, טמא אינו קלוי יפה ויבוא לידי חימוץ [הנדו] הובא במשניב ליקון (שם).

(11) טעם נוטף להתריר שרואה הובא בשב הגראי (מעשה רב אות קפ"ו), משומ שוגם אם נשאר במצה מקום שאינו ראוייפה, הרווח בקמח הקלי, שאינו מחייב, וכותב החזו"א (או"ח סי' קכא ס"ק יט) שאין זה עיקר העums, שהרי יש דעת שಕמח קלוי מהימיין [במושב באמשניב ליקון (ס"י תנג ס"ק ח)], ועוד, שהוא לא במו שבתב המג'א ליקון (שם ס"ק ד, הובא במשניב שם ס"ק ח) שכך שבתב המצה חומר מקומו הקלי, בין שמצה מפסקת בין הקמח להאור, ויש להחמיר בו אפילו בדיעבר, אלא עיקר העums הוא שאן חושים שנשאך קמח בעין [כמו שבתב המשניב בכאן].

ולגבי מצה שותסיפו בה קמח לאחר הלישת, כתוב המשניב ליקון (ס"י תנט ס"ק מ) שאף על פי שמצוד הרין יש להזרה שלא ליתנה בדבר לה, משומ שיש לחוש שאותה הוספה לא נילוש כראוי ותחמיין, מ"מ בדיעבר גם באופן זה אין לאסור את התבשיל, בין שאין זה ודאי שנשאך קמח בעיטה, וגם אם נעאר, יתכן שהוא נקלה באור יפה ואין חימוץ אחריו.

(12) כוונתו, שאין בדבר משומ יורה, או משומ מחלוקה, או משומ לא ותגוזה [כמובואר בדברין]. עד כתוב שם, שגב המקרים בדבר בותחת לשמים, שאין רוץם להחמיר בדבר ועל ידי כך להימנע משמחות זום טוב באכילה מצה חרבה.

לגבי איסור שרואה בחרן של פסח [וים טוב שנ של גלוותה], להגיגים חומרא בדבר בשאר ימי הדפסה, כתוב השו"ע הרב (שם) שהמקול ביטום זה משומ שמחת יום טוב, לא הפסד. והא"א (ברטשאש, סוף סי' תשס) כתוב, שאכן כך נהגו הטעים לבאר, שבין שהוא יום טוב רק מודרבן, אין נהגים מידת חסידות להחמיר בחששות רוחקים.

ולבשל את השרואה, בשבייע של פסח שחול ביום שישי ליבורן יום טוב אחרן של פסח שחול בשבת, כתוב החזו"א (או"ח סי' מט סי' ז) שנגנו היהר בדור [והדבר נוגע גם בארץ ישראל, לענין ביטום ביטום כוונת שבל ביטום הבית], שכך ביטום ששי' לזרק השבת של אחריו, ממה שלא חשו בו מושם איסור מוקעה ומשם של אחריו, ממה שלא חשו בו מושם איסור מוקעה ומשם איסור ביטול ביום טוב עבור שבת [שהרי לא הווות לבשל ביום טוב אלא דבר המותר ביום טוב], הוכחה שם, שלא החזיקו מנהג זה כי איסורי [ועליהם להתנגד באלוי הוא אסור לכל], אלא רק כהמרא' וכדבר המזר, ולפיכך די לגבי איסור מוקעה ואיסור ביטול, במה שאצל אחרים נהשכ הרבר כהיר, ובן אין ליטול מהגמ.

ולענן מי שנdag איסור שרואה ומתחמת חולי וכדר' רוצה לנוהג הימר בדבר, הורה החזו"א (ארחות רבו ח"ב עמי פ) שמועילת התרת נורדים על ידי יצפת' לנדר, דהינו שאם היה יודע שהיה משה (או"ח ח"ג סי' סד), אולי מובואר בדבריו שהוא רק באופן המשך במילאים עמוד 25

[משנ"ב ס"ק ג] בפמן אedor חמץ) וכו', שלא יקי מוצחים) וכו', אף שיתכפל חמץ¹³).

(4) שם התבואר, שכבר בשעת הלישה צריך לבטל את הפרורים שיפול בשעת הלישה והעירכה, ואת הבקע שידבק בכלים, והוא יכול להחמיר עד שיחמיצו כדי לבטלם, בין שאנו הוא זמן איסור חמץ ואין החמצ בירושתו כדי לבטלו. עד ברין הלש לאחר זמן האיסור, לגבי שפיכות מיל הלישה באופן שלא ייחמיצה ראה שייע לקון (ס"י תנט סי' ז) ובמשניב שם.

(5) כוונתו לחטיב תלישות שצמחו מהמת לחלה היה הארץ, וכמבואר ברמ"א לעיל (ס"י תנג סי' ג) ובמשניב שם (ס"ק ז-ב) שדגן זה מזמן גמור, ובביטול זה, מבואר ברמ"א לעיל (שם) שהוא מדין ביטול בשישים,

שבישש שישים של יותר מגור החמצ בטול, ומורו. ואף שאיסור שהבטל בתערובת של יבש ביבש, במשמעותו שאין דינן להחבטל [שהחמצ בפסח במשחו ואפילו באולף לא בטיל] הרווח חור ויעור [כמו שבתב הרמ"א לעיל (ס"ק ז-ב) תמו סי' ז], היינו משומ שהחמצ בעין, כמובואר במשניב שם (ס"ק ג). מ"מ מובואר במשניב שם (ס"ק י) שמעירך הדין י' במא שנותנו החרטים קודם זמן האיסור, ומשומ שקמח לעזת הרבה אחרונים נון בדבר לח' ובאופן זה הרי אין האיסור חור ונירע.

אלא שישים שם, שבעל נפש וחומר שגם האיפה תהיה קודם זמן האיסור. ובטעם החומרא כתוב בשעה"צ שם (ס"ק כה), שהוא כדי לחוש לדעת הפטוקים שקמח נון בדבר יבש, שב האיסור חור ונירע.

ובטעם הדבר שאחר האיפה שבו אין האיסור שנותן חור ונירע, כתוב החטו' שם (ס"ק ב) שבאיפה נהשכ כל הקמות כחתיכת אחת לגמיה, וכן התבואר במשניב ליקון (ס"י תנס סי' י) בשם האחרונים.

[משנ"ב ס"ק ז] דאכ"ר שיש וקחזה דזקא¹⁴) וכו', הדאמר ש"ט¹⁵ וכו', הקדרקים נוקאים לאפותה הכל קעט פסח¹⁶). (7) ובטעם הדבר כתוב הבית, שעחיתת הפסח הייתה נעשית רק לאחר שיש ומוחצתה.

(8) ובביאור הדבר כתוב הדמג'א (ס"ק א) על פי הנגרה ביזמא (ב'ת, ב'), שמעירך הדין זמן שעחיתת הפסח הוא בשש, אלא שמנוחת הקישיש בדיעתי זמן העות איהרוו לשש ומוחצת, ולפיכך נהשכ הדבר שהחמן הוא בשש [וכן לגבי זמן קרבת תמיד של בין העربים לענין זמן תפילה המנחה, ראה שעה"צ לעיל (ס"ר רלו' סי' ז) ובמה שבתבנו שם].

(9) אמנם, בשעה"צ לעיל (ס"י תנג סי' כה) כתוב בשם השו"ע הרב שם (ס"ט) שכך נהגו רוב בני ישראל, שאינם אופים את המצות בפסח זולא רקי המודקדיקיג' שבין שמעיר בחטים קצת' ממוצחים' שריין כהמץ גמור, לפיכך גם כשתבנחו והחבירים קודם הדפסה והחמצ שבקמח נתבטל בהויה, הששו לעזת הפטוקים שהקמה נון כדבר יבש, שהוא חור ונירע מביטולו בשmag עזת הפטוח ראה במא שבתבננו לעיל (ס"ק ג) אבל לאחר שנאפה שוב חור ונירע.

[משנ"ב שם] ועל-ידי השרה ימץק¹⁷) וכו', דקטוקוי אפרוא לא מחותקן¹⁸) וכו', אין מנוחין אוטזין, וען שם שהאריך בקה¹⁹) וכו', בהפראשת סלה ביזט-טולב²⁰), וכן בברנית קמח²¹), ובונחיצת בליטם²²).

מילואים

הלוות פסח סימן תנז תנז

המשר מעמוד קודם

המשניב שם טיק ז, שמה שעריך לחרש בה דבר הוא רק מצויה לכתילה ואין פטל בדיעבר, וכן התבאר בשווי שב, ממה שהכשרו סוכה שעשהה בתחלת השם לשם חן.

סוכה שנעשתה שלושים יומם ותגו, שמדוברן צריך לחרש בה דבר אכਮובא בשוויין לקמן (ס"י תרלו סי' א), אך אין מבה באופן זה התייחס פטולה, שכן אין בה אפשרות של חירוש דבר. (אכן, לגבי סוכה כתוב

הלוות פסח סימן תנז תנז

המשר מעמוד 110

סימן תנז

מקום וסדר לישת המצות

[משניב טיק א]

וק "שהוא קרוב אל השם אין לחש") וכו', ורק במקומות הצלב²) (וזהיפך החק יעקב שם לבאר, שאף על פי שאמר השיער לולש קרוב לפי התנור מהתה חומו, שהוא תנור שרומו מרובה ומהם גם קרוב אליו, מה שאין כן המשמש שאינה מחממת אלא במקומות שליליהם הדיא וזרחות, אבל לא בקרובם אליהם.

(2) ואם פורס סודנים להן מפנו המשמש, כתוב הק' החיטים (טיק ב) שנותר לולש אפיקו באמצעה של העץ, מקום שהשמש זורחת.

[משניב טיק ב]

לל שחלון פתוח פג'ר השם אסורה³ וכו', שאין להחמיר בזיהה⁴ וכן, בטענה שהחשב מוקהרי⁵.

(3) ולולש לדוד החלון קרוב למקומות שהשמש זורחת, כתוב החק יעקב (טיק ג) שנותר, אולטן אויר (טיק ג) כתוב שלפי מה שהחמיר לגבי לישת תחת הרקע קרוב למקומות שהשמש זורחת (והוב דעתך זה לעיל (טיק ג)).

גם כאן יש להחמיר.

(4) ואך שלענין ימים שלנו, שעריך לבסתות כשמוליכם תחת אויר הרקען כדורי שלא יהחמו מוחם השמש נסבהobar ברמי' באך, ולעל פירוט ממהרבים להחמיר, (וראה בבהיל ללקמן (שם ד"ה א'') שהביא מחלוקת אהרוןים לעניין מי פירות שונפל על חיטים ונתיבשן, האס אסור ללוש מצות מחותים אלו, שיש שטבוח שמי הלישה מעוריות את כת מי הפירות שבעיטה, ונחשב הדבר בלישה במים ומפני פירוט, שהם ממהרבים להחמיר). וכן הוב בשם הגראי' קמבלקי (ארחות ובנו חיב עמי' ג) שהנוהגים להחמיר בזיהה שוריה, נהגים כך גם לגבי שיריה במים פירוט.

ולגבי טעם של זיהה שוריה הבלתי בכלים, דעת הגראי' קרליך (חוט שני פסח פירב טיק ב') שנוהג אסור גם בזה.

(5) כמו שהתבאר בשוויין לעיל (ס"י חנו סי' ב), ושם התבאר האופן הראי של הפרשת חלה לשיעסה ביום טוב.

(6) כמו שהתבאר בשוויין ללקמן (ס"י תקו סי' א), שביום טוב אסור למדור קמח כדי ללוש.

וכן למחרת ביום טוב עיטה כדי לחיימני מהאיסור ללוש בפסח עיטה

הדרילה משיעור הלה נסבהobar בשוויין לעיל (ס"י חנו סי' א). כהה

השוויע לעיל (שם סי' ג) שיש סוברים שאסור לעשות כן.

(7) התבאר ברמי' ללקמן (ס"י תנז סי' ד) מה הם האופנים שבזה

אפשרות להחמיר ביום טוב את כל העיטה על מנת שלא ישאר בזק